

най-после съ технически-административенъ апаратъ. Съ други думи, като че ли целитѣ на износната ни търговия бѣха опредѣлени и наложени, а съответнитѣ срѣдства, за ново пренасочване на износа ни, не бѣха на лице. И наистина, ние виждаме, какъ по-късно тѣзи цели и срѣдства постепенно изживѣха своето временно предназначение, като постепенно започнаха да се налагатъ други задачи на нашата експортна политика.

На тѣзи задачи, ние трѣбва да се спремъ по-конкретно.

Въ търговско-договорната ни политика презъ периода 1935—1939 год. има вече съвсемъ други елементи. Най-напредъ трѣбва да приемемъ, че, по сжщество, всѣка търговско-договорна политика е съ прѣко влияние върху износа и, следователно, тя е нераздѣлна часть отъ всѣка експортна политика. Що се отнася до изпълнение на задачитѣ ѝ, трѣбва да се признае, че търговско-договорната ни политика не отбелязва никакви отрицателни черти. Който познава по-отблизо работитѣ въ това отношение, не може да не се съгласи съ следното:

Съ всички страни, съ които България се допълва стопански, имаме сключени търговски договори. Това се отнася за всички срѣдноевропейски пазари и за нѣкои западноевропейски. Ние имаме сключени договори така сжщо и съ по-важнитѣ източно-европейски страни, въпрѣки че тѣ нѣматъ такова голѣмо значение за нашия износъ. Ние имаме най-после търговски договори съ скандинавскитѣ и съ севернитѣ страни, а сжщо и съ нѣкои задокеански страни. Въ това отношение, нашата договорна система може да се приеме за доста пълна. При това положение, ние имаме една основа, върху която може да разработваме много пазари и то въ две главни отношения. Отъ една страна, ние можемъ да задълбочаваме търговскитѣ си връзки съ главнитѣ за насъ пазари, съ които структурно се допълваме и да си създадемъ, както вече споменахме, традиционни отношения. Това задълбочаване ще става, естествено, като при сключване на търговскитѣ договори и периодическото уреждане на търговскитѣ ни отношения съ преговори, ние постепенно изучаваме пласментнитѣ възможности, пазар-